

Da Fru Salomon endelig var bleven ene med sin Mand, sagde hun:

»Nu, Philip... hvad har du saa at sige?«

»Du har Ret, Lea. Dette kan ikke længer gaa. Han er aldeles utilregnelig.«

»Det har jeg jo sagt dig længe.«

»Jeg skal imorgen den Dag tale med Ivan. Han maa bringes til at indse, at vi umuligt kan modtage det Menneske oftere.«

»Jeg frygter kun, det er forsilde, du!... Lagde du virkelig ikke Mærke til Jakobe iaften? — —«

Da Nanny kort efter Vognens Bortkørsel listede op paa sit Værelse for at gaa iseng, blev hun et Øjeblik staaende udenfor Jakobes Dør og lyttede. Men alt var stille; der hørtes ikke en Lyd derinde fra, ... og hun listede videre ind til sig selv.

Dersom hun havde kigget gennem Nøglehullet, vilde hun have set, at der hellerikke var Lys inde i Søsterens Værelse. Og dog var Jakobe endnu oppe. Døren til Altanen var aaben, og derude i Maaneskinnet stod hun med et mørkt men anspændt Udtryk og lyttede efter den fjerne Rullen af Vognen, der førte Per bort. Først da den sidste Lyd var døet hen, lukkede hun sagte Døren.

Et Par Gange gik hun frem og tilbage over Gulvet; saa satte hun sig hen paa Chaiselonguen med Ansigtet trykket ned i sine Hænder.

Længe sad hun i denne Stilling, et Bytte for